

Η 21η Φλεβάρη αποτελεί έναν ακόμα σταθμό για την επίσημη ιστοριογραφία του ελληνικού κράτους. Μία ακόμα παραλλαγή του γνωστού κλισέ που θέλει τους Έλληνες (γενικά) να μάχονται ηρωικά και με τη βοήθεια του θεού (του ορθόδοξου εννοείται) τελικά να νικούν τους κακούς βαρβάρους (γενικά). Με ελάχιστες εξαιρέσεις, αυτός είναι ο πυρήνας της ιστορίας που διδασκόμαστε. Η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται μόνο που αλλάζουν οι χρονολογίες και τα τοπωνύμια. Η 21η Φλεβάρη αποτελεί ένα ακόμα χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της ιστοριογραφικής προσέγγισης. Πιο συγκεκριμένα, πλήθος παπάρων και πολιτικών εκπροσώπων θα συρρεύσουν στα Γιάννενα προκειμένου να τιμήσουν τα ένδοξα ελληνικά στρατά που στις 21 Φλεβάρη 1913 εισήλθαν στην πόλη μας και «απελευθέρωσαν τους από πάντα Έλληνες και χριστιανούς κατοίκους της από τον δυσβάστακτο ζυγό των βάρβαρων τούρκων-μουσουλμάνων». Αυτή τη γραμμή έχει υιοθετήσει το ελληνικό κράτος και θα μεταχειριστεί κάθε γελοίο μέσο που διαθέτει για να την αναπαραγάγει: γιορτές, δοξολογίες, συνεστιάσεις και φυσικά παρέλαση. Μόνο που τα κλισέ της καθεστωπικής ιστοριογραφίας ελάχιστα απέχουν από τον μύθο. Και οι μύθοι ποτέ δεν μπορούν να συγκαλύψουν τις αντιφάσεις τους.

Δεν χρειάζονται παρά μια στοιχειώδης ιστορική έρευνα για να καταδειχθεί η σαθρότητα του ιστορικού οικοδομήματος που θέλει την Ελλάδα, κατά τη διάρκεια των βαλκανικών πολέμων και της μικρασιατικής εκστρατείας να μάχεται για την λύτρωση των σκλαβωμένων ελληνοχριστιανικών πληθυσμών σε προαιώνια ελληνοχριστιανικά εδάφη. Κάποια νούμερα είναι ενδεικτικά: ο πληθυσμός των Ιωαννίνων το 1913 αποτελούνταν από 6.000 Έλληνες ορθόδοξους, 5.000 εβραίους και 5.000 μουσουλμάνους. Αμέσως ανακύπτει μία αντίφαση. Όπως κι αν κάποιος διαβάσει αυτά τα νούμερα, είναι αναμφισβήτητο το γεγονός ότι οι κάτοικοι της πόλης δεν είχαν κοινή γλώσσα, δεν ήταν ορθόδοξοι στο θρήσκευμα, δεν είχαν κοινή εθνική συνείδηση και σίγουρα δεν μπορούσαν να είχαν όλα αυτά τα χαρακτηριστικά συγχρόνως. Είναι ενδιαφέρον να εξετάσουμε την πληθυσμιακή σύνθεση κι άλλων περιοχών που απελευθερώθηκαν κατά τη διάρκεια των πολέμων 1912-13. Σύμφωνα με επίσημα ελληνικά

...οι κάτοικοί της όμως;

στατιστικά στοιχεία της εποχής, η πληθυσμιακή σύνθεση κάποιων νομών της Μακεδονίας ήταν: Θεσ/νίκης- 29% Έλληνες, 23% Τούρκοι, 45% "διάφοροι" (ως "διάφοροι" χαρακτηρίζονται οι εβραίοι), Κιλκίς: 2% Έλληνες, 66% Τούρκοι, 29% Βούλγαροι, Φλωρίνης: 32% Έλληνες, 32% Τούρκοι, 35% Βούλγαροι. Καβάλας: 29% Έλληνες, 69% Τούρκοι, 2% "διάφοροι". Βέβαια, υπήρχαν και περιοχές όπου η πλειοψηφία των κατοίκων αυτοπροσδιορίζονταν ως Έλληνες (π.χ. Καστοριάς: 56% Έλληνες, 24% Τούρκοι, 19% Βούλγαροι, Σερρών: 47% Έλληνες, 40% Τούρκοι, 9% Βούλγαροι, Ημαθίας: 70% Έλληνες, 20% Τούρκοι, 10% "διάφοροι" κ.α.) Γενικά, σύμφωνα την επεξεργασία των αποτελεσμάτων των ελληνικών απογραφών του 1920 και του 1928, γίνεται σαφές ότι το ελληνικό κράτος προσάρτησε εδάφη, ορισμένα από τα οποία αποτελούν γεωγραφικές περιοχές μη ελληνικής πληθυσμιακής σύνθεσης, ή έστω περιοχές όπου το ελληνικό στοιχείο ήταν σαφώς μειοψηφικό. Επομένως, αυτές οι προσαρτήσεις μοιάζουν περισσότερο με ιμπεριαλιστική προσάρτηση εδαφών παρά με απελευθέρωση «σκλαβωμένων ελληνικών εδαφών». Για να μην υπάρχουν αυταπάτες και παρεξηγήσεις, αντίστοιχα έπραξαν και οι τότε σύμμαχοι της Ελλάδας (Σερβία, Μαυροβούνιο, Βουλγαρία). Οι τότε σύμμαχοι διαμοίρασαν τα εδάφη της οθωμανικής αυτοκρατορίας όχι με βάση την πληθυσμιακή σύνθεση (κάτι που ήταν πρακτικά αδύνατο), αλλά με βάση τις στρατιωτικές τους επιτυχίες.

Τα στοιχεία αυτά δεν συμφωνούσαν με τις επίσημες εκδοχές της καθεστωπικής ιστορίας και προφανώς παραμένουν σε μεγάλο βαθμό στην αφάνεια. Το δυστύχημα είναι ότι η εξουσία δεν περιορίστηκε στην απόκρυψη κάποιων στοιχείων και στην παραποίηση των αριθμών για να καλλιεργήσει τους μύθους της. Η εθνική, πολιτισμική και θρησκευτική ομοιογένεια επιδιώχθηκε και σε μεγάλο βαθμό επετεύχθη με βαρβαρότητα και αίμα. Παραδείγματα υπάρχουν πολλά: από τη βαρβαρότητα της ανταλλαγής πληθυσμών μέχρι τις ωμές σφαγές και την καταστολή οποιασδήποτε διαφορετικής πολιτιστικής έκφρασης.

Στα Γιάννενα οι ελληνόφωνοι μουσουλμάνοι εγκατέλειψαν τον τόπο τους και στη θέση τους τοποθετήθηκαν χριστιανοί πρόσφυγες από την τουρκική επικράτεια,

Ένα ποσό μεγάλο μεχάλο κείμενο με αφορμή των 21η Φλεβάρη.

πολλές φορές τουρκόφωνοι (άλλη μία χαρακτηριστική αντίφαση). Η ναζιστική κτηνωδία εναντίων των εβραίων στη διάρκεια της κατοχής ολοκληρώθηκε από το πλιάτσικο στις περιουσίες τους από τους «φιλεύσπλαχνους» Έλληνες συμπολίτες τους. Οι τσάμπδες στη περιοχή της Θεσπρωτίας σφαγιάστηκαν και εκδιώχθηκαν επειδή δεν ανταποκρίνονταν στα χαρακτηριστικά του άριου Έλληνα (άσε που είχαν και κτήματα στην κατοχή τους). Από τη Θεσσαλονίκη, τη μεγαλύτερη εβραϊούπολη της μεσογείου σβήστηκε κάθε σημάδι που θα μπορούσε να παραπέμψει στο εβραϊκό της παρελθόν (ακόμα και το νεκροταφείο). Στη Μακεδονία, ακόμα και η ομιλία στα σλάβικα διώκεται...Και πάει λέγοντας...Με αυτές τις μεθόδους το ελληνικό κράτος περηφανεύεται ότι παρουσιάζει τον πιο υψηλό βαθμό ομοιογένειας στην Ευρώπη.

Η πλειοψηφία των Ελλήνων αγνοεί το πολυπολιτισμικό παρελθόν του τόπου του. Ο μύθος ενός ενιαίου και αδιαίρετου ελληνορθόδοξου πληθυσμού που κυριαρχούσε από πάντα σε προαιώνια ελληνικά εδάφη είναι κυρίαρχος και δίνει τροφή σε κάθε είδους εθνικιστικά-ρατσιστικά παραληρήματα. Και η 21η Φλεβάρη αποτελεί μία πρώτη τάξεως ευκαιρία για την καλλιέργεια αυτού του μύθου.

Για εμάς όμως, η 21η Φλεβάρη δεν είναι μέρα γιορτής. Είναι μέρα μνήμης και περισυλλογής. Το μυαλό μας δεν πάει σε στρατιωτικές «επιτυχίες» και «ηρωικές» μάχες αλλά στους τουρκογιαννιώτες που ξεριζώθηκαν από τον τόπο τους και πήραν το δρόμο της προσφυγιάς. Στους εβραίους συμπολίτες μας που εξοντώθηκαν από τους ναζι και τους ντόπιους συνεργάτες τους. Στα πολιτιστικό πλούτο που άφησαν αυτοί οι άνθρωποι πίσω τους Τα γεγονότα της 21ης Φλεβάρη 1913, δεν έκαναν τίποτα άλλο, από το να επισπεύσουν «το τέλος της μικρής μας πόλης» δανειζόμενοι τη φράση ενός ντόπιου συγγραφέα. Μιας πόλης που για αιώνες συμβίωναν άνθρωποι που μιλούσαν διαφορετικές γλώσσες, πίστευαν σε διαφορετικούς θεούς, που επέλεγαν διαφορετικούς τρόπους πολιτισμικής έκφρασης. Μιας πόλης που το παρελθόν της αποδεικνύει ότι η πολυπολιτισμικότητα είναι η φυσική κατάσταση μιας κοινωνίας, ενώ η ομοιογένεια αποτελεί το πιο χαρακτηριστικό σημάδι της βαρβαρότητας της εξουσίας.

It's TIME FOR SOME ACTION

•,

Τους τελευταίους 2 μήνες κάτι συμβαίνει στην Αθήνα. Διαρρήξεις σε γραφεία συνδικάτων, επιθέσεις σε πολιτικούς χώρους, απόπειρες εμπρησμού σε αυτοδιαχειριζόμενα στέκια, επιθέσεις σε νεολαίους, μπουκαρίσματα σε σπίτια μεταναστών, πρόκληση ζημιών σε χώρους που στεγάζονται πρωτοβουλίες πολιτών. Ο κατάλογος δυστυχώς είναι μακρύς. Θα μπορούσε κάποιος να μιλήσει για μεμονωμένα γεγονότα που οι αιτίες τους δεν συνδέονται απαραίτητα. Μπορεί και να συμφωνήσουμε. Αλλά μόνο σε αυτό. Όλα αυτά τα περιστατικά έχουν έναν κοινό παρονομαστή. Αποτελούν φασιστικές πρακτικές. Τηλεία και παύλη. Και δεν πάν' οι αιτούργοι των επιθέσεων να μην δηλώνουν ναζιστές ή φασίστες, οι πράξεις αυτές τέτοιες είναι! Και ως τέτοιες οφείλουν να αντιμετωπιστούν. Έχουν περάσει σχεδόν 3 χρόνια από τον προηγούμενο «καυτό αθηναϊκό χειμώνα» που τέτοια περιστατικά έδιναν και έπαιρναν. Αλλά η πολιτική οξυδέρκεια έδωσε την απάντηση που έπρεπε και έστειλε όλα τα καθάρματα πίσω στις τρύπες τους. Στις 19-05-05 μια μεγαλειώδης αντιφασιστική διαδήλωση με πάνω από 2500 συμμετέχοντες έδωσε σαφές μήνυμα. Ήερούμε ότι το έργο των συντροφισσών και των συντρόφων στην Αθήνα είναι δύσκολο. Αλλά θα τα καταφέρουν αυτοί... έχουν τους τρόπους τους...

στις επιθέσεις είναι η γοητεία σε κάθε είδους οντότητα... εες πόσο βαρετή θα ήταν δίχως διαφορετικότητα η πραγματικότητα...

antifa_i@yahoo.com

antifa [i]

έντυπο δρόμου, #02, φλεβάρης '08

